Ned med Militarismen!

DÖDEN ÅT MILITARISMEN

Krig är brodermord!

"Arbetaren har intet fosterland, man kan icke fråntaga honom vad han icke har."

"Kriget är allt det som djävulen skulle finna på om han blev vansinnig."

Människoköttet är så billigt.

Kreaturen först!

Det har varit en het dag.

Hären har blivit slagen och är stadd i upplösning, fast man söker skydda återtåget så gott sig göra låter och rädda vad som räddas kan.

Sårade och dödade ligga strödda i tusental. De sårade, som ännu ha kraft, stappla efter vägarna, klänga sig fast vid trossen, uppbjudande sina sista krafter för att rädda livet. De trängas bland hästar och kanoner, bagage- och ambulansvagnar. Somliga giva upp av trötthet och kasta sig vid sidan om den framrusande strömmen, livströtta se de döden eller fångenskapen för ögonen. En annan del drunknar i den brutalt framforsande människofloden, sjunka till botten, trampas under hästarnas hovar och kamraternas stövlar, eller males under hjulen till blodiga, oformliga massor.

Rädde sig den som kan, är lösen. Alla tänka på sig själva, ge fan i andra.

Vägkanten kransas av sårade, som äro oförmögna att förflytta sig själva. Ambulansvagnarna äro överfulla och de få ligga och se på hur alla tåga förbi, medan de själva lämnas i sticket åt fienden. Den förföljande fiendens kulor börja redan att åter slå ned i grannskapet.

Förgäves anropa de om barmhärtighet och hjälp. Kriget är en dålig skola för människokärlek och hjälpsamhet.

Nu rusar en boskapshjord förbi i en rasande fart, pådrivna av kavalleri. De sårade se vilka ansträngningar man gör för att rädda djuren undan fienden och bitterheten börjar koka.

»Rädda oss. vi äro sårade!» ropa de i undertryckt raseri till en förbi ilande officer, som tycktes ha kommandot över kreaturen.

»Det har inte fan tid med!» blir svaret. »Vi måste först rädda kreaturen».

Ja visst kreaturen först! Det är det dyrbaraste köttet.

Människoköttet är ju så billigt!

Sådan är alltid »kanonmatens« lott.

På sophögen med fanorna!

Ser du den ensamme mannen i talarestolen, och ser du hur luften tätnat omkring honom, tätnat av rasande nävar.

Där är nävar, som knutna till storsläggor, i fradgande ilska söka krossa den frimodige sanningsägaren under den brutala nävkraftens fysiska jättetyngd. Där är girigt lyfta nävar, som i spasmodiskt raseri sträckas emot smädaren för att draga ned honom under patriotidioternas järnskodda hälar, slita honom sönder i smutsen.

Den mannen är den bekante **Gustave Hervé,** fransmannen, den beryktade antipatrioten, agitatorn, smädaren, som så obarmhärtigt gycklar med fosterlandsvansinnets »heligaste känslor».

Vad har han just nu vågat säga? Något förskräckligt måste det vara, som äcklat knytnävarna till vansinne, som knutit dem till hämnd. Just nu har han ropat:

»På sophögen med fanorna!»

Men det är också det mäst hädiska för en »sann patriot».

Gustave Hervé.

För en sann patriot äro dessa stulna mördartroféer heligare än allt annat heligt, och smädelser mot dem straffbärare än allt annat straffbart.

Därför denna barbarskog av ilskna patriotnävar.

Liksom om dessa smutsiga fantrasor skulle kunna bli smutsigare av att kastas på sophögen.

Dessa trasor, som, rödfläckade av levrat blod, stulits, rövats under det skändligaste mördande. Dessa klädesstycken, som icke ens skulle kunna duga till disktrasor i hederlig mans hus, de tillbedjas i vansinne.

»Se så mycket fiendeblod», säger patrioten och luktar lystet på de levrade blodfläckarna, som ett ont troll i sagorna.

»Se så många troféer» ropar han i jubel, stolt pekande på de stulna baneren, stolt som mordbrännaren efter en lyckad operation.

Och som kannibaler fira de årsdagarna av de största slaktningarna, de dagarna, då man i Kristi välsignade namn mördade fläst människor.

Nej, låt oss förena oss med det vanvördiga, men så förnuftiga:

»På sophögen med fanorna!»

Låt oss komma bort från denna smutsande altartjänst, detta vansinniga dyrkande av djurisk bestialitet och mänsklig låghet.

Låt oss dyrka livet istället för döden, livsglädjen istället för det skändliga massmördandet.

— — —

Men denna bild här ovan är ännu något annat. Den är en symbol av den rasande kampen mellan gammalt och nytt; den unga tankens självhävdelse mot mörkmansväldet; individens självhävdelse mot masstyranniet; en symbol av frihetskampen mot slaveriet; och av borgarväldets vanmäktiga raseri mot den antimilitaristiska propagandan.

Stolt och självmedveten står den ensamme däruppe och låter satserna falla som piskrapp över den rasande hopen. Orden falla tätt och flänga som operationsknivar upp de stinkande, fosterländska varbölderna och patrioterna vrida sig i vånda och smärta under den svidande dissekeringen.

Men om vi låta honom stå där ensam, ensam föra proletariatets och frihetens talan, så blir detta ett **brott** av oss, begånget både mot honom och mot oss själva och mänskligheten.

Därför, kamrater: Låtom oss fylka oss upp bakom honom i täta led, i tunga allvarliga kadrar, och göra oss beredda att grusa det beståendes orättsnästen!

På sophögen med fanorna!
Död åt disciplinen!
Bort med skolningen till mord!

Didrik Stigman.

Tag icke värvning!

En dråpare, en människa, som i hastigt mod slår ihjäl en annan människa, han är vanligen en beklagansvärd varelse, ty han handlar oöverlagt och ångrar nästan alltid bittert, förtvivlat sin hastiga gärning.

Men en värvad militär, en människa, som medvetet och frivilligt sålt sig till att genom skolning öva sig att mörda, icke i hastigt mod, utan överlagt, skjuta ner andra människor från lömska bakhåll, kallblodigt och beräknande, han är en **föraktlig varelse**, ett giftigt skadedjur, som bör skys av alla förnuftiga människor.

Man kan icke av alla unga män begära, att de skola ha kraft att neka värnplikten, men av alla människor kan man med fullt fog begära, att de icke skola taga värvning, som fast anställda bödelsknektar.

Tag icke värvning!

Ty tager du värvning, så säljer du dig till kropp och själ.

Du fostras till att mörda, för att själv mörda och för att **lära andra** och **tvinga andra** att mörda.

Din vilja disciplineras till ett lydnadskadaver, för att du icke må få moraliska betänkligheter mot slaktaryrket, och för att du i din ordning — som befäl — skall bli duglig att disciplinera andras vilja till lydnadskadaver.

Hästen, åsnan, till och med svinet, som hålles i fångenskap, protesterar ofta mot sin ofrihet. Du däremot, som frivilligt tagit värvning, du har icke hållit dig så god som djuren, du har sålt dig själv, för att bli andras bödel och din egen fångvaktare.

Du vet detta, du måste förstå det.

Tag icke värvning!

Låt regementena stå tomma. Lucka efter lucka skola vi göra, tills de stå där som spöklika skelett, utan kött, utan manskap.

Då skola vi ringa mördarbarbariet till gravens ro och då skola vi ringa in fridens, fredens och glädjens gyllene tidsålder.

Tag aldrig värvning!

KRIGET.

Som hetsad blixt far genom nattens mörker,
så far kriget fram över de vida slätterna
och mejar skörden med breda lieslag,
där svekfulla mänskor i de onda nätterna
sådde hat och gjorde hämnd till högsta lag.

Och efter komma de rusande, alla de tusende
av nattsvarta marodörer; skändarna,
som våldta kvinnor och plundra liken,
diplomaterna och mordbrandständarna,
likt schakaler, från salonger och diken.

Och döden och kungen och marodören
och blodiga diplomater och gyllne generaler,
som alla näras av blod från de mördade tusen,
hålla fästliga tal och patriotiska bachanaler
och dräggla fånigt i blodet och rusen.

Men på bottnen knytas tusende valkade nävar,
som hotfullt sträckas mot herrarna på höjden
med förbannelser och vilda eder: "Er må fan ta!
Ert förbannade pack! I som svekfullt röjden
kära far ur världen. Er må djävuln ha!"

Men en dag skall den fjättrade frihetens hand
springa sönder som sprödaste glas
och freden skall bygga i frihetens land.
Och hatet och sveket skall myllas i gruset,
som spillror i samhällets ras,
och broderskapskärlek skall frodas i ljuset.

Fosterlandslös.

Till soldaterna.

Som barn var du din moders glädje och din faders stolthet. Kring dig formade sig deras drömmar, vid dig fästades deras förhoppningar och deras skyddande hand följde dig under skoläldern. De ville ha något av dig, något stort och manligt, vackert och ädelt.

Och när de sågo i tidningarna någon människa, som begått en våldshandling, slagit en medmänniska, eller kanske dräpt, mördat, så varnade de dig och på sitt välmenta men naiva gammaldagssätt bådo de så fromt: »Måtte Gud skydda vårt barn, så icke han blir en slik varelse.»

Och när de blickade tillbaka i dina trofasta blå barnaögon sade de varandra förtröstansfullt: »Nej, vår gosse skall aldrig, aldrig bli sådan».

Och dock är du nu på väg att bliva »sådan», fostras till en »sådan».

Dina goda föräldrar förstodo icke att oftast är samhällets uppfostringsmetoder, dess fostran till disciplin och slavlydnad, tillräckligt brutala för att krossa alla de spirande frön till godhet och samhällelig förbrödring, som de nedlade i ditt spirande medvetande.

Skolan kom och lärde dig självuppgivelse, underkastelse för de statliga myndigheterna; lärde dig att din första medborgareplikt var att lyda dina överordnade.

Plikter och plikter och åter plikter, det stoppade de i dig, men dina rättigheter talade man aldrig om. Dina skyldigheter som underordnad, laglydig medborgare fick du veta, men man lät dig icke veta dina plikter mot dig själv, som människa, och dina plikter mot andra som människa. Det fick du aldrig reda på. Nej; ty då skulle du förstått, att dina plikter som människa ofta strida mot lagens hårda och brutala bokstav.

Du måste läras att lyda, göras till en lydnadsautomat, och man gjorde så. Och här började man att dräpa det goda hos dig, för att kunna utveckla det onda och dåliga.

Och tiden gick och du blev myndig och samhället kom nu, som den öbeveklige fordringsägaren, och krävde av dig, som första plikt, att du skulle lära dig det som dina gamla föräldrar så innerligt bett sin gud att skydda dig för, **lära dig att bliva mördare, lära dig att döda.**

Och din slavlydnad, som du har skolan att tacka för, bjöd dig att underkasta dig. Du mönstrar.

Du går till mönstringslokalen och som på en kreatursmarknad blir du hanterad. Som på hästen tittar man dig i munnen, som oxen mätes du över bröstet och som svinet kastas du på en våg, där ditt kött värderas, och befinnes du vara prima vara, så blir du inrollerad bland de slaktfärdiga.

Och så börjas din uppfostran till konstmässigt utövande af mördareyrket.

Du får kläder, som alla de andra slaktfärdiga,; ett bås, som de; mat i ransioner, som de; vapen och redskap som de andra. Du läres att gå som de, taga lika långa steg, varken längre eller kortare, föra handen, svänga armen, sträcka benen, trampa och hälsa som alla de andra. Och det värsta: du läres att se allt genom samma glasögon, att tänka samma gamla mögliga tankar som de andra. Du blir ett nummer, utan vilja, utan fri handlingsmöjlighet.

Och samma skändliga moraluppfattning droppas in i dig, den moraluppfattningen nämligen, att det är ens högsta plikt att mörda andra människor.

Detta kallas också att försvara fosterlandet. D. v. s. att försvara förtrycket, ofriheten, tyranniet, utsugningen, kapitalisternas kassaskåp där värdet av de produkter ligga magasinerade, som stulits från arbetarna. Således, om du är arbetare skall du försvara de tjuvar, som bestjäl dig från frukterna af ditt arbete, mot andra tjuvar, som vilja stjäla från dem, som bestulit dig.

Har du något intresse härav?

Nej, du kan icke vara varken moraliskt eller socialt förpliktigad att försvara dina egna fiender.

Ty det är dina fiender, kapitalisterna, som äro »fäderneslandet».

Nå, du skolas i mördardressyren och småningom har man slipat bort allt personligt medvetande och du har blivit en sinnrik automat.

Nu skall du användas.

I våra socialt oroliga tider komma de stora jättekonflikterna att avlösa varandra. Dessa jättekonflikter mellan kapital och arbete skapa revolutionära situationer, driva klasslidelserna i höjden och arbetarna, som kämpa för sin frihet och bröd börja kanske gå agressivt framåt emot ett hänsynslöst kapitalistintresse.

Nu kommenderas du: »bajonett på!»

Arbetsgivarna ha kanske kastat ut en hundratusen arbetare på gatan, för att svälta dem, krossa deras organisation för att så mycket lättare kunna slavtygla dem. Arbetarna lida nöd, barnen ropa efter bröd och spenarna äro sinade, giva intet annat än blod. Kanske arbetarna börja ta mat i magasinerna. Hällre än att låta de sina svälta ihjäl, ta de av det de själva framskapat och som rätteligen är deras.

Nu kommenderas du: »ge fyr!» Och så en bajonettattack eller en schock med blanka sablar.

Det är här det kommer att utrönas huruvida du är normal människa eller militär.

Har den statliga disciplinära tvångsuppfostran varit så övermäktig att de utplånat alla de goda maningar till att göra det goda och hindra det onda, som dina gamla föräldrar sökte bibringa dig och varit intensiv nog till att utplåna all känsla för det rätta, all samhörighetskänsla med andra människor, då är du tydligen färdig som automat, som maskin, som miltär, då skjuter du blint, mördar, dödar, söndertrasar.

Men har du ännu mänskliga känslor kvar i bröstet, om det ännu inom dig finns impulser till det goda, då händer det att detta ditt bättre jag, som ännu icke fullt utplånats, kommer i konflikt med ditt militära jag, som egentligen icke är ditt eget jag, utan befälets och dina fienders jag.

Och då skjuter du icke.

Ja, det har till och med hänt, att sådana människor haft så mycket kvar av okuvad rättslidelse, att de fraterniserat med de förtryckta, som de sänts att kuva eller mörda, och gjort gemensam sak med dessa.

Detta är situationen inför vilken du, unge kamrat, kommer att stå.

Tänk nu först och handla sedan, det är alltid en gyllene regel.

Kom ihåg, att du icke har lov att skjuta över ansvaret på andra.

Andra befalla, säger du.

Ja, men du är det, du och ingen annan, som utför handlingen.

När blyet ur ditt mausergevär sträckt en fattig, utsvulten arbetare till marken, en stackare, som enbart krävde rätt till livet och rätt till lycka, då är det *du*, **du** som gjort det.

När du mördade en fattig familjefar, som sökte efter bröd till de sina, och när du sålunda satte en fattig familj utan stöd, så var det *du*, **du** som mördade, **du** och ingen annan än **Du**.

Och så länge livet räcker, skall det skottet ständigt ljuda i dina öron, skall det mordet ständigt rida ditt samvete och icke lämna dig fred en minut.

En mördare är du då, en simpel mördare blir du, ty mord är mord under alla förhållanden.

Bliv mördare och militär eller bliv människa. Välj och välj efter samvete.

Albert Jensen.

Militarism.

Giv akt! och rättning höger!
Det gick utan ringaste knot.
Men själen gick med åt höger
och vart en stor patriot.

Giv akt! era lumpna jävlar!
Giv akt! För fot gevär! —
Då föll viljan — den fria! — till fota
för en liten förgyld militär.

Giv akt! Ge fyr! — En salva,
som träffade hastigt och väl. —
I den skingrade krutröksdimman
låg jaget skjutet ihjäl.

Tore Nilson.

Skändlig är de prostituerades ställning, som alltid måste vara beredda att giva sin kropp till pris för dem, som göra sig till deras herre; men ännu skändligare är dock soldatens ställning, redo som han alltid måste vara till den största förbrytelse — till mord på varje människa som hans förmän utpeka för honom.

Leo Tolstoy.

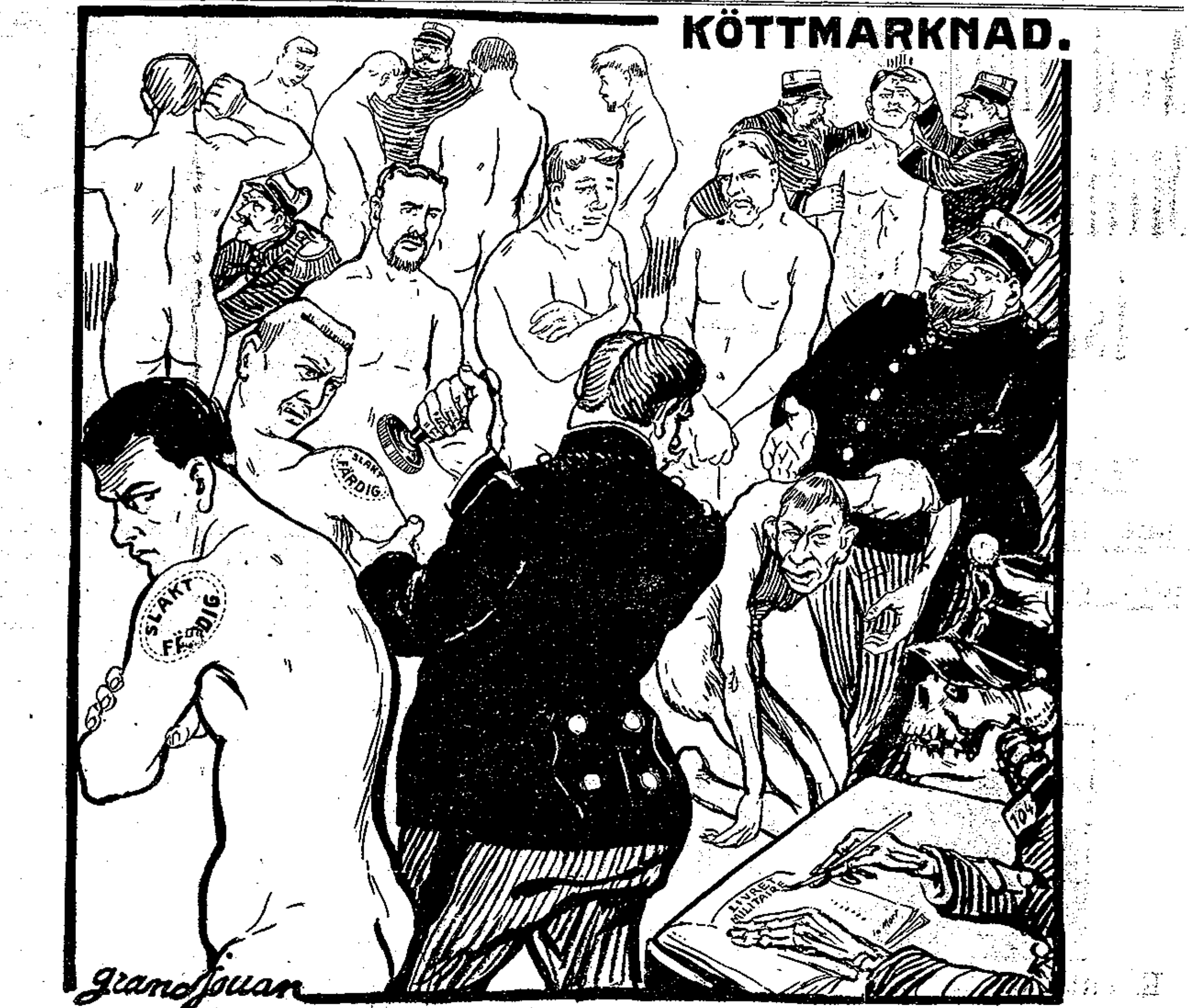

Mönstringsmajoren: Va' fan ska man göra med det här stackars benranglet? Den här duger då tamfan inte till kanonmat.
Mönstringsläkaren: Den där lämna vi hemma till att reproducera släktet.

Disciplin och individualism.

Få människor äro under nuvarande samhällsförhållanden individer, varelser som hava en egen tanke och åsigt och våga bryta med allt, mot fördomar, konventionalism, med sina medmänniskor, ja bryta slå ned och döda det gamla jaget för att, som ny människa, som individ trotsa, sätta sig över och mot allt, som ej är ens eget, vara sin egen herre och tjänare. Men som människor tvångsfostras från vaggan till graven gränsar det nästan till det omöjliga, för dem att kunna utvecklas till individer.

Det är diciplinen som stjäl bort individualiteten.

Föräldrar begagna sig av patriarkalisk makt och myndighet för att tvinga barnen till lydnad, — disciplinera dem, förslava dem. Lärare och läroböcker i skolorna, präster, jurister, husbönder och alla slags överordnade, fängelser, sjukhus, lagar, största delen av litteraturen, ja nästan allt omkring oss stjäl bort individualiteten, jaget och kommer insmygande med disciplinen.

Så se vi också runt omkring oss disciplinerade varelser i stället för individer. Herre och tjänare, arbetare och arbetsgivare, mannens husbondevälde i familjen äro disciplinens konsekvenser, förutom en massa hycklare, lismare, krypare och ynkryggar, som det vimlar av här på jorden. Det är brist på självmedvetenhet och individualitet, men mycket disciplin, som gör att det är så.

Sålunda från barndomen tuktad, från alla håll disciplinerad, har mannen redan vid 21 års ålder, många gånger om hunnit bliva så renons på sig själv, att han låter sig godvilligt, som ett får fösas in i den mest individdödande av alla institutioner — militarismens högskola, ty om det, då han gjorde sitt inträde där, fans något kvar av det egna jaget, måste detta försvinna innan han kommer därifrån.

Militarismen är den personifierade disciplinen; militarismen är jagets och individualitetens förkvävande och mördande Belsebub. som gör människor till viljelösa redskap, färdiga att utföra de ruskigaste illdåd, såsom välöverlagda, organiserade mord, mordbrand, plundring m. m.

Men endast den, som först blivit bestulen på sin individualitet kan låna sig till dylikt, kan bliva så diciplinerad.

För den menige och de lägre befälen är det egna jaget blott ett nummer, en nolla, en siffra, som kan fyllas i av vilken som helst, så snart någon blivit struken, omkommit. De äro ej individer. De måste tåla förolämpningar och befallningar av alla slag från s. k. överordnade, utan protester. De måste lyda som hundar lyder sin herre. Det är disciplin. För individen äro alla befallningar motbjudande oavsett det goda eller onda i resultatet, en befallning är alltid befallning och förutsätter diciplin för att bliva utförd.

Och skulle ej samhället förut disciplinerat individerna så vore militarismen omöjlig, ty för en fri individ är den militära diciplinen med sin kadaverlydnad det mest vidriga och ruskiga som tänkas kan.

På frågan; vad är disciplin: har en mycket högt stående man en gång svarat. "Diciplin, det är då soldaten ej drar sig för att på befallning av överordnad, skjuta ned sin egen far och mor, dessa må sedan höra till de yttre eller inre fienderna". Ja det är dit den militära diciplinen leder, den dödar, känslor, eftertankar, och självständigheten.

Den förfäar, förråar, förslavar och nedtrycker människan under djuren.

Individualiteten, är däremot tanke och handlingskraft. Den lär individen ansvara för sig själv, för sina egna handlingar.

Individen lever stolt i medvetandet om jagets betydelse, djärv och fri svingar han på sin fantasis vingar till högre rymder och skapar alltjämt nya möjligheter till andlig och materiell utveckling och lyftning. Låtom oss bliva individer.

K. Elving.

Förbannelse.

Skiss av C. F. BOMAN.

Han såg ut att vara omkring 25 år, mannen, som kom därborta på backkrönet, stor och kraftig med ett regelbundet, rätt vackert ansikte.

Det ena benet förde han ständigt i en vid halvcirkel, stötvis och med ansträngning. Och för varje gång träbenet sattes i marken, ekade ett tungt och ihåligt ljud. När han kom närmare, såg man också, att han hade ena rockärmen nedstoppad i kavajfickan, så som enarmade personer hava för sed.

Han bar upp de trådslitna, men rätt snygga kläderna med en viss ledighet, ungefär som rallarefolket, dessa arbetarklassens bohèmer.

— Goddag! Rösten hade en kraftig vacker klang. Kan ni ge en fattig fan ett mål mat?

Där fanns i denna begäran intet av detta sliskigt krypande eller religiöst insmickrande som är så vanligt hos personer, hänvisade till att leva på andras barmhärtighet. Snarare då något av trots.

Jag bjöd honom att slå sig ned, nyfiken att få höra hans lidandes historia. Dock kom jag mig inte för att fråga honom. Det kom ändå.

— Här går jag omkring, som en levande illustration till krigets förbannelse, sade han om en stund.

— Krigets?! Ni är väl ändå för ung att ha varit med i Sydafrika, invände jag. Och i Rysk- Japanska kriget mins jag mig inte ha hört talas om, att några svenskar voro med.

— Jag har heller inte varit med varken i Boerkriget eller i Östasien, svarade han, men det gives något som kallas "krig i fred". Jag nickade till tecken att jag förstått.

— Jag var en gång en duktig arbetare, om jag får säga det själv, tog han åter upp. Men nu... Han såg dystert ned på sina stympade lemmar och tårarna glittrade i hans ögom.

— Som alla statarungar måste jag tidigt ut och tjäna mitt bröd. Och jag har också slitit så väl hos fattiga torpare som hos onda bönder. Mycket arbete, [illegible] ligt med mat. Man måste stå i från fem på morgonen till åtta på kvällen i regel. Däremellan, såsom i höstetiderna, kunde man få börja klockan tre och stå i till tio—elva.

— Ni tycker kanske inte att det hör hit, men det gör det i alla fall. Hade man inte haft det så djäkligt, så kanske man varit frisk och färdig ännu. Inte ens söndagarna var man riktigt fri. Då hade man hästarna att sköta. Aldrig något nöje utan på bekostnad av sin vilotid, och när man är ung så behöver man både nöje och vila.

Undra sedan på, att när värvaredjävulen kom, man lät dupera sig. Inte så lång arbetstid, inte så tungt arbete, granna kläder, hög lön och så fruntimmer. Apropås lönen, jo, så hade jag första sommaren 40 kronor och ett par förskodda stövlar. Det blev ju litet mera sedan, men ännu den gången, då jag tog värvning hade jag inte mer än 150 kronor för hela året.

— Nå, värvarens prat slog an på mig. Tänk er alla förmånerna och därtill äran att få tjäna kung och fosterland. Fy fan för en sån ära! Ögonen gnistrade i huvudet på honom.

— Och så gick det till att jag tog värvning vid artilleriet, det djävligaste av vapen, vi ha. Den första tiden trifdes jag så där tämligen. Jag genomgick korpralskolan och befordrades till vicekonstapel och började redan drömma stormaktsdrömmar om att bli polis när jag tjänat ut. Polis, det är nästan det högsta en gardist kan drömma om. Att bara gå med händerna på ryggen det är annat det, än att slava hos en bonde.

— Så bröt kriget ut. Detta förbannade krig i fred. Natt och dag voro vi i kläderna. Körde som galningar genom skogar och hagar, över ängar och gärden, genom trädgårdar och sädesfält. Aldrig någon vila, knappast mat, dödströtta till kropp och själ.

— Så skedde det. Vi körde genom en hage. Jag var så trött, att jag knappast uppfattade någon ting. Vi kunde nätt och jämt förstå kommandoropen, som vi dock hört i åratal. Mekaniskt höll jag mig fast i kanonvagnen. Jag tror, att jag sov, även om jag hade ögonen öppna. Med ens går ena hjulet upp på en sten. Av stöten och den rasande farten slungas jag upp i luften samt faller ned framför hjulen. En stöt, ett knastrande när vagnen går över mig, en känsla av skräck och en tanke att nu är det slut. Se'n mins jag ingenting mer.

När jag vaknade låg jag i ambulansvagnen, på väg till lasarettet. Jag önskade att jag fått dö på en gång. Men så tröstade jag mig med att läkekonsten är så högt uppdriven i vår tid. Man skulle nog kunna lappa ihop mig också, så att jag sluppe bli invalid. Dock, skall läkarne visa sin skicklighet, så skall det icke vara på en fattig artillerist. När jag kom in på lasarettet fördes jag till operationssalen, sövdes och — vaknade utan högra armen och högra benet.

Vemodigt såg han på sin stympade kropp och hatet lyste stort och hemskt ur hans ögon.

— Ett har jag dock lärt mig, även om lärdomen var dyrköpt, och det är att hata kriget och allt som hör dit, började han ånyo. Nu är det mitt livs mission, att varna unga för militarismen. Var jag träffar någon ung man så ställer jag mig själv som exempel. Se själva, säger jag, hur [illegible] att bara leka krig kan förstöra en människa. Tror ni att det är något eftersträvansvärt, att som jag nödgas leva av människors barmhärtighet? Jag har visserligen en liten pension, men den räcker knappt till kläder och alls inte till mat och husrum dessutom.

— Detta är förbannelsen, framhåller jag med kraft. Giv aldrig ett finger åt militarismen! Varken frivilligt såsom värvad, eller tvingad, såsom värnepliktig — vet, att den, som kommer i militarismens våld blir krympling. Antingen kroppsligt, såsom jag, eller andligt, såsom dessa som bli poliser och fångknektar. Högst få bli åter normala människor och detta först efter djupa själsstrider.

Vi sutto båda tysta en stund. Jag tyckte att jag borde trösta honom, men jag kände att det skulle endast bli till plattheter vad jag än sade.

Så tackade han och gick.

Länge stod jag och såg efter honom. Såg hur hans högra ben, träbenet, beskrev en kurva för vart steg. Slutligen försvann han vid en krök av vägen. Då vände jag mig åter till arbetet, under det hans ord ännu ljödo mig i öronen:

— Detta är förbannelsen!

Ett råd.

Brutala knektkommendörer, från korpraler, halvtroppschefer, upp till kaptener, kompanichefer, kunna lämpligast behandlas så, att manskapet vid uppvisningar och mönstringar ingenting begripa, ingenting kunna, icke kunna den enklaste instruktion, det enklaste handgrepp Genom tyst överenskommelse kan detta göras effektivt, och befälet står der med skrapor och snubbor från det inspekterande befälet, kanske också med prickningar, och man kan på detta sätt lära dem att veta hut.

Och när manskapet väl börjat med detta, kommer snart en disciplinupplösande anda i regementena.

Försök medlet!

Vilddjuret.

En tyst och solig sommarsöndag. Molnen hängde stilla i rymdens blå, medan en sakta västvind lopp genom trädens lövverk, rispande vattenspegeln i sundet och fjärden. Sommargästernas segelbåtar lågo med sina vita segel vid bryggorna, och i backar och sluttningar lyste vita dukar i gröngräset, där sällskap förlustade sig. Små gossar med metspön gingo vid strandkanten. Från något badhus hördes plasket av vatten som sparkades. Högt över villornas tak reste sig vita flaggstänger i den klara luften.

Allt var idyllisk frid.

Än hördes sång från någon båt ute på den blanka fjärden och det klingande, sorglösa skrattet från ungdom som lekte, och än ropade en fågel ur skogen.

I stugornas trädgårdar rodnade äpplen till mognad, och klarbären glödde bland löven i tunga bingor.

Sakta sjönk solen mot horisonten.

Vinden gick ut.

Dagen nalkades sitt slut.

Men människorna sökte icke vilan i sömnen. På verandor och gungbräden sutto de med blida anleten och drömmande blickar, och deras själ vilade i naturens underbara ro; medan skymningen föll. Man talade icke. Alla ljud hade tystnat. Stjärnorna syntes. Det var som en oändligt svag, smekande musik från himlavalvet, när stjärnorna glänste fram.

I denna tystnad som rådde, hörde människorna sina goda tankar; och de voro såsom barn, och de levde för en kort stund i en skönhetens tidsålder, som en gång skall komma, åkallad i alla drömmars namn, efterlängtad av alla hjärtan ännu i bristandets stund och av ögon som slockna . . .

Men vad nu!

I sundets mynning glider en mörk skugga fram och närmar sig ljudlöst. Mot himlens dunkel står den i skarpa konturer. Lågt ligger den på vattnet. Är det ett skeppsvrak som sjunkit till relingen och som föres fram av en mystisk makt? Ur skorstenen synes ingen rök stiga.

Vad är det?

En monitor, fruktansvärd, skrämmande i sin smygande gång, glider genom sundet. Intet ljus glimmar, ingen lanterna. Endast svagt som ur djupet av sjön höres maskinens dunk, som ett rovgirigt hjärtas pulsslag.

Människorna ha rest sig. Alla stå med stora stela ögon och se ut i sundet, där monitoren drar förbi i långsam fart. Först när svallet når strandstenarna och sköljer upp, komma de tillbaka till sig själva, men godheten som fyllde dem är borta, och drömmen har lämnat deras ögon, och nattens skönhet är störd, liksom skogens frid när det lystna vilddjuret smyger mellan träd och snår efter rov.

Henning von Melsted.

Prästerna och kriget.

"Du skall icke dräpa" heter femte budet i kristendomskatekesen.

Hur uppfatta prästerna detta? Jo, så, att de predika: "Du skall dräpa på befallning".

"Gud är kärleken", säga de, och så predika de hat och våld.

Det är söndag. De mörka grottekvarnarna stå tigande. Ånghammarens väldiga tordönsstämma har tystnat, filarnas rassel, svarvarnas gnissel, maskinernas pustande, människornas stönanden under träldslitets hets har dött bort för ett ögonblick i naturens allvarstystnad. Allt stämmer till högtidlig frid och andakt, och människosinnet gripes av en underligt drömmande fridfullhet inför varandets stora ofattbara.

Allt groll, som legat tungt och fult svinner bort och människornas hjärtan klappa i harmoni.

Ut ifrån kyrkobyggnaderna strömmar mäktigt orgelbruset. Vi gå in. Framme vid altaret står en liten fetlagd man med pussiga kinder och små plirande grisögon iförd en lång vit nattskjorta med Kristi kors på ryggen och en lysande sol på magen. Utstyrd som en pajas på cirkus, gestikulerar han som ett lössläpt dårhushjon. Och människorna i bänkarna skratta icke. De sitta allvarliga facsinerade av den lille pajasklädde mannens svulstiga tirader. Han talar om frid och fred, om kärlek och försoning på ett yrkesmässigt sätt, men medfödda skådespelareanlag ger honom möjlighet att synas naturlig.

Han tystnar. Orgelns toner brusa på nytt under de höga valven. Sedan de än en gång svunnit hän i tidens evighet börjar den lille mannen att läsa böner med en monoton, släpig stämma. Till Gud vänder han sig, den som enligt hans påstående är kärleken själv:

"— — Välsigna krigsmakten till lands och vatten, ditt heliga namn till ära".

Orden skära som knivar i hjärtat, ty det är hatets, ofridens och krigets ord. "Välsigna dess vapen med ära och framgång.. I ditt namn upprese vi banéret... Var ditt folk biståndig, o allsmäktige! och förläna oss seger..."

Orden studsa kalla tillbaka från stenmurarna och det suckar smärtsamt i de dolda skrymslena. Hjärtat stelnar till is och förbannelser ligger på läppen. . .

Hycklare, falskspelare, giftspindel! — — Men att säga en sanning i "sanningens tempel", det skulle kosta fängelse.

— — — —

Hör du klangen av kläppen mot de tusende klockornas väggar, som kalla folket till kristlig Baal- Moloks- kult. Se hur tiotusen präster ligga framför altaren, åkallande sin gud om lycka för sina vapen. Bedjande gud, att han må stå nationens uniformerade mördareskaror bi, så att de må kunna såra, sönderträsa, döda, förinta så många av den andra nationens medborgare, som möjligt; så att de må kunna beröva så många lyckliga familjer som möjligt deras manliga försörjarestöd och försänka dem i namnlös smärta och elände.

Och ser du hur »fiendelandets» tiotusende präster ligga i sina tiotusende vigda gudahus i åkallan till sin gud om mod och kraft att mörda sina fiender, d. v. s. oss. Och se hur de ligga där med brinnande, feberglänsande ögon och skälvande läppar, för en gångs skull drägglande i sann patos, med böner om skicklighet att göra det föraktliga, det avskyvärda, att mörda. Och i sin vilda extas rycka de massan i gudahusen med sig i vilt hat och djurisk hämndlystnad.

För en gångs skull är prästen sann och på visst sätt stor i sin avskyvärda blodtörst.

Detta är prästens kall och kristendomens förbannelse över människorna.

— — —

Kriget, det är kulturens frukt! Kriget, det är det lagliga mördandet! Kriget, det är den stora förbannelsen, det skändligaste brott historien känner.

Och kristendomen är dess profet!

Låt oss fostra avsky för kriget! Låt oss fostra avsky för kristendomens råhet! Låt oss slå ihjäl förbannelsen!

D. St—n.

. . Det, att vissa människor, som tillvällar sig herradömet över dig, uppfordrar dig till brodermord, bevisar att dessa människor äro bedragare, **och att du icke skall lyda dem.**

Leo Tolstoy.

ETT HÖRN AV SLAGFÄLTET.

(Efter en tavla av Hoffbauer, Luxembourg, Paris.)

Den parlamentariska antimilitarismen.

Den »revolutionära» socialdemokratiska visheten har alltid snusförnumstigt skrattat åt de verkliga antimilitaristernas handlingspropaganda, sådan som den tagit sig uttryck i Frankrike i massdesserteringen från regementena, och sådan den i Sverge uttryckt sig i värnpliktsvägran. I denna direkta handlingspropagandas ställe sätta de den parlamentariska aktionen, d. v. s. litet socialdemokratiskt pladder i riksdagen, utan handling.

Det är bekvämt, ofarligt och fasligt revolutionärt.

Denna parlamentariska antimilitarism har redan hunnit att i den svenska riksdagen dokumentera sig som den mäst lysande humbug, det renaste skoj.

I den civilkommission, som av riksdagen tillsatts för att bl. a. **"undersöka huruvida försvarsmedlen ifråga om utrustning och dylikt äro i sådant skick att de vid fredsbrott kunna fungera på ett tillfredställande sätt"** sitter en socialdemokratisk riksdagsman Thorsson.

Vad skulle man kalla den man, som förklarade sig vara fiende mot prästväldet, men gick med i en kommission för att undersöka om detta prästvälde fungerade med god intensitet? En humbug!

Ja, humbug är denna parlamentariska antimilitarism, som skyddar militarismen; uppenbart politiskt storskojeri är detta hycklareaktiga spegelfäkteri. Att icke arbetarna kunna se detta!

— — —

Förskräckliga, revolutionära socialdemagogi!

Hr Christiernsson gör i riksdagen fruktansvärda attacker på de militära — hattarna! Hu, så hemskt!

Socialdemokraterna rösta för 800,000 åt de frivilliga mördarekårer som kallas skytteföreningar! Ja, leve freden!

Och så får man se socialdemokrater, som åt militarismen rösta högre anslag än liberalerna! Ja, hurra! för den politiska humbugen!

— — —

Men det bästa av allt. Hr Branting förklarar i riksdagen, att den svenska socialdemokratin står i militärfrågan på samma ståndpunkt som den tyska socialdemokratin.

Den tyska socialdemokratin har, enligt vad socialdemokraterna själva nyligen upplyste i en debatt i tyska riksdagen, förklarat sig emot antimilitär propaganda i kasärnerna och enhälligt på sina kongresser tagit ställning mot denna agitation.

Socialdemokraterna ha förklarat sig beredda att gentemot fäderneslandet uppfylla precis samma plikter, som alla andra borgare.

De ha vänt sig mot militärstrejken, även då det vore säkert, att den inträdde hos tvenne fientliga makter och således måste kunna bli effektiv.

Och där står nu, enligt hr Brantings förklaring, hela den svenska socialdemokratin. Sicken antimilitarism!

En humbug är den parlamentariska aktionen mot militarismen, en humbug är hela den socialdemokrati, som understödjer detta skoj. Detta borde arbetarna kunna inse.

— — —

Det går ännu mycket folk och slavar i den uppfattningen, att man på denna väg skall lyckas att lösa frågan om krig och fred, att krigen skall kunna förhindras genom de parlamentariska menagerierna.

Dåraktiga drömmare!

Betrakta då all denna humbug, allt detta falskspeleri, och ingen förnuftig varelse skall längre kunna hålla på en sådan uppfattning. Nej, genom massornas egen direkta aktion, direkta ingripande skola dessa frågor lösas. Men aldrig förr!

Aldrig för än arbetarna vända det parlamentariska menageriet ryggen.

A. J.

KRIGET.

Så vacker, så härligt idyllisk och hemtrevlig den lilla staden såg ut *före* kriget, så vederstyggligt hemsk var anblicken av densamma dagen *efter* stormningen och plundringen. Trupperna slogo läger utanför staden och dit ut drogs allt det vackra och fina, värdefulla och dyrbara, som den lilla staden ägt.

Soldaterna hade trängt in i vartenda hus och tagit allt av värde och sedan de tagit det de ville ha, slogo de sönder återstoden och tände på här och där.

Genom gatorna stormar fram en trupp kavalleri på väg ut till lägret. En stor, ljushårig dragon har en kvinna hängande tvärs över sadelbommen. Hennes stora, fladdrande hår har snärjt sig in i ryttarens sporre och det rycker och drar i den vackra pannan så att blodet sipprar sakta fram. Men den rusige dragonen ser endast kvinnans välformade kropp, den svällande, vita barmen, som blottats vid bataljen, den smärta midjan och de runda höfterna. Hans ögon lysa av vansinnets glöd, då en vind fattar kvinnans lätta kjol och blottar tvänne väl rundade vader i genomskinliga strumpor, och han fattar tag i kjolen, drar den upp och tjutande av fröjd sätter han sporrarna kraftigt i hästens buk . . .

Och i vilt trav bär det i väg ut till lägret . . .

Längre bort rider en annan kvinnorövare. Han har lagt ena armen om flickans liv och håller henne upprätt och hårt sluten in till sig. Men hans »kvinna» är ett barn endast — de korta kjolarna dölja icke de smala benen och kroppen är smal och outvecklad och slank . . . Men i krig — herre gud! — där ta'r man allt över en bank — kvinnan, flickan, barnet . . .

Där inne i det vackra, vita huset, där bodde borgmästaren och hans familj . . . . Nu var gubben hängd i porten med huvudet nedåt och äldsta dottern hängde med blödande hårfäste över den store dragonens sadelbom . . . Båda sönerna hade stupat vid stadens försvar och inne i den stora familjesängen låg frun, naken och med avskurna bröst, skändad av en hel flock råa, segerdruckna soldater . . .

Borgmästarinnan hade alltid svärmat för det militära och det var henne och några andra kvinnor, som staden egentligen hade att tacka för, att den var befästad och hade blivit försvarad och därför skövlad efter segern . . . Hon hade suttit i försvarskomitéer och försvarsföreningar och anordnat basarer och tiggt in pängar till skjutövningar och låtit båda sönerna bli officerare . . .

Nu låg hon här, som en gräsligt, gräsligt hemsk bild av krigets och militarismens vansinne och råa härjningar. Och ute på kyrkogården vid torget låg den gamle prästen på knä, omfamnande sin hustrus gravsten . . . Men han levde icke mera — hans huvud var fläkt mitt itu . . . Lite längre bort låg en ung kvinna, som i förskräckelse fött ett barn förtidigt och vid sin mans grav satt en kvinna och ropade hans namn, medan vansinnets hemska eld lyste ur ögonen och hesa skratt avlöstes av oartikulerade ljud.

En gosse, som legat gömd i en källare, rusade ut genom stadsporten för att komma från det gräsliga där inne, men i stadsporten stötte han häftigt huvudet mot något och föll tillbaka . . . Då han reste sig såg han, att det var en sporre han stött emot och sporren var hans fars och hans far var hängd i stadsporten av fienden . . . Gossen stirrade länge på faderns lik, men så började han plötsligt skratta och tog en ryttarsabel från marken och stötte den genom faderns mage . . . sen skrattade han åter mot den hängde, som varit stadens kommendant, och så rusade han tillbaka in i staden och skrek och hoppade . . .

Men ute i fiendens läger var fäst och rus . . . Där lågo kvinnor i siden och spetsar tillsammans med rusiga och skrålande soldater, som den ene efter den andre smekte de värnlösa . . . Där ute voro alla begärelser och lustars tyglar lössläppta . . . Där ute steg en ånga mot skyn av smuts och rus och vällust — det var krigets osunda ångor . . . Men döljande eländet föll mörkret över jorden och ångorna svepte ut över nejden med päst i sina spår . . .

Wilfred Schober.

Kriget, att slåss, att dräpa, att massakrera människor . . . Och vi ha nu, i vår tid, med vår civilisation, med den utsträckning av vetenskap och filosofi, vartill man påstår, att det mänskliga förståndet har nått, vi ha skolor, där man lär sig att dräpa, att dräpa på avstånd, med skicklighet och många på en gång, lära sig att dräpa stackars oskyldiga män, som kanske ha familjer att försörja. **Och det förskräckligaste är, att icke folket reser sig mot sina regeringar.**

Maupassant.

CIVILISATIONSARBETE I KOLONIERNA.

En av den europeiske soldatens ärofullaste uppgifter är att i civilisationens namn mörda de ociviliserade infödingarne i kolonierna.

De kapitalistiska rofferiintressena kommendera staterna att sända ut soldater att kolonisera främmande länder, för att få nya avsättningsmarknader för sina produkter och för att efter hand flytta en del av den industriella verksamheten dit ut, där arbetskraften nästan fås för intet.

Och de kristna soldaterna komma och möta fredliga människor. De sätta sig i besittning av landet, d. v. s. stjäla det från dess gamla innehavare, vilka de nu jaga ifrån sina hyddor och byar ut i skogarna, om de icke frivilligt göra sig skattskyldiga under den anfallande staten.

Och de vita männen leka krig med de svarta, fånga deras kvinnor, deras hustrur och döttrar och våldtaga dem, som icke slaviskt underkasta sig. Och de svarta blicka med stora, förfärade ögon på de vitas omskrutna civilisation.

Och resa de sig, så skjutas de ned, som kreatur.

Så komma de vita prästerna med statlig makt, med kulor och sablar, omvändas hedningarna till den rätta tron.

Och försvara de sig emot denna sorts omvändelse, så talar kulorna.

Och så följer brännvinet, eldvattnet i spåren och demoraliserar, nej civiliserar naturmänniskorna.

Och snart följa fabrikerna, de kapitalistiska grottekvarnarna, och så måste dessa, sin egendom berövade människor, som förr levde lyckliga i naturens sköte, nu låta stänga in sig som slavar i fabrikerna. Och tredska de, så skjutas de ner.

Mord, rov, våldtäkt, plundring, det är det kristna civilisationsarbetets första yttringar.

Och det är soldatens »ärofulla plikt» att härtill vara ett redskap.

Tänk så ärofullt att arkebusera, eller rättare mörda dem, sedan man först bundit dem vid träden, eller fyra av en kanon sedan man fastnitat dem framför mynningen!

Det kallas civilisation!

I kronans rock.

Vi kom från alla väder
en samling ungt och fattigt folk,
från åkrar och från städer
förutan pjunk och skolk.
Från studiekammarns ljusa frid,
fabrikens feberbrand,
vi gick att rusta oss till strid
för kung och fosterland.

Som sillar uti burkar
vi packades in i en smutsig barack,
och guldgalonerade
övade oss till attack.
Och hördes det ett mummel där,
och här ett blygsamt knot,
så röts: Håll käften, drummel där!
och Jävla idiot!

Man pluggade i våra hjärnor
all möjlig usel lort och strunt.
Från gevärslås och löjtnantsstjärnor
gick vi kungafamiljen runt.
Vi gjorde halt och höger om
på kommandots hesa krax,
och själen — ja, själen och tanken, dom
gjorde helt om språngmarsch strax.

Vår andes slöa slummer
gick över snart i andlig död.
Nu ä' vi bara nummer
och släckt vår ungdoms glöd.
Men vi förstår er klarliga
och er mening med allt ert besvär:
förut va' vi unga för farliga,
vi ä' eldfasta efter det här.

Förut va' vi unga, unga
och trodde och levde på ideal
och samlade oss i klunga
och förde fräckt och hädiskt tal.
Det har ingen fara med oss nu,
oss — den heliga dumhetens här,
och för socialisterna bära vi ju
skarpladdade mausergevär.

O, kom till oss, unga kamrater
av solens och frihetens röda armé,
blås eld i oss trötta soldater,
oss längtan och drömmar om framtiden ge!
O, lär oss att tro på idéernas kraft,
att leva i strid och sång,
med sjudande trots i blodets saft,
bli mänskor som fordom en gång!

Tore Nilson.

Skörden efter slaget.

(Ett fragment ur Leonid Andrejeffs bok, "Det röda skrattet").

— — —

Sjette versten närmade sig nu stönandet blev tydligare, skarpare och man anade redan de kluvna munnar, som uppgåvo dessa ljud. Bävande sågo vi in i det rosenfärjade dunklet, som var förrädiskt i sitt spöklika ljus, då någon alldeles i närheten av oss, vid spåret därborta, stönade högt, ett kallande, gråtande stönande. Vi hittade honom strax, denne sårade, som av sitt ansikte hade endast ögonen kvar — så stora, föreföllo de, då lyktans sken föll på ansiktet. Han slutade upp att stöna, förde endast turvis sina blickar från den ena till den andra av oss och på våra lyktor, och i hans ögon såg man en vansinnig glädje över att se människor och eld och en vansinnig rädsla för att allt detta strax skulle försvinna som en syn. Kanske hade han redan mer än en gång tyckt sig se människor, som lutat sig över honom med lyktor och som försvunnit i blodig och dunkel synvilla.

— — —

Dessa voro de första som väckte vår fasa, men snart råkade vi på dem allt oftare, på spåret och bredvid detsamma, och hela fältet övergjutet av eldsvådornas orörliga röda återsken, började myllra, som om det varit levande och luften skars av höga skri, stönanden, tjut och förbannelser. Dessa mörka, små kullar myllrade och kröpo liksom dimmiga kräftor, utsläppta ur en korg; förvridna egendomliga varelser, knappt liknande människor i sin tunga orörlighet. Några voro tysta och lydiga, andra stönade, tjöto, grälade och hotade oss, som räddade dem, så lidelsefullt, som hade vi skapat såväl denna blodiga likgiltiga natt, som deras ensamhet mitt i natten bland liken och dessa hemska sår. Redan fanns det ej mera rum i vaggongerna, och alla våra kläder hade blivit våta av blod, liksom hade vi länge stått i ett blodregn, men sårade buros allt fortfarande fram och lika vilt myllrade fältet, som fått liv.

Några kröpo fram med egna krafter fastän vacklande och fallande. En soldat nästan sprang fram till oss. Hans ansikte var krossat och endast ett öga återstod. Det brann vilt och hemskt och han var nästan naken, som hade han kommit från bastun. Knuffande mig åt sidan, letade han med sitt ena öga upp doktorn och grep honom hastigt i bröstet med vänstra handen.

— Jag skall ge dig på käften! skrek han och i det han ruskade om doktorn, tillade han, utdraget och gittigt med några cyniska skymford. — Jag skall ge dig på käften! Skurkar!

Doktorn slet sig lös och rusande emot soldaten, skrek han andlöst:

— Jag skall ställa dig inför domstol! Du din odåga! I arresten med dig! Du stör mig i mitt arbete! Djur!

Man skilde dem åt, men ännu länge höll soldaten på att ropa: Skurkar! Jag skall ge er på käften.

Jag förlorade redan krafterna och gick åt sidan för att röka och vila mig. Av den levrade bloden voro händerna liksom iförda svarta handskar, fingrarna böjdes med möda och kunde varken hålla papyrossen eller tändstickor. Och då jag började röka föreföll mig tobaksröken så ny och egendomlig och av en alldeles särskild smak, som jag aldrig vare sig för eller senare känt. I detsamma kom studenten sanitären, till mig, han som följt med oss, men det föreföll mig som hade jag träffat honom för många år sedan och jag kunde omöjligt komma ihåg var det skett. Han gick med stadiga steg, liksom marscherande, och såg igenom mig, någonstädes längre bort och högre.

— Och de där, som sova — sade han skenkart lugnt. Jag brusade upp, som om förebråelsen träffat mig.

— Ni glömmer, att de i tio dagar kämpat, som lejon.

— Och de där, som sova — upprepade han, i det han såg igenom mig. Därpå lutar han sig emot mig och hotande med fingret, fortsatte han lika torrt och lungt:

— Jag skall säga Er! Jag skall säga Er!

— Vad?

Han böjde sig allt längre ner mot mig, hotade menande med fingret och upprepade som om det varit en avslutad tanke:

— Jag skall säga Er! Jag skall säga Er! Framför det till dem!

Och i det han såg på mig allt fortfarande lika strängt, och sedan han ännu en gång hotat med fingret, drog han fram en revolver och sköt sig till tinningen. — Och detta varken skrämde eller förvånade mig det ringaste. Jag flyttade papyrossen över i vänstra handen, kände med fingret på såret och begav mig till vaggongen.

Framåt!

Framåt är det rop, som ljuder, då människorna likt vilda djur motas fram på slagfältet. Framåt att i Guds, Konungens och Fosterlandets namn mörda oskyldiga människor. Och de som tilläventyrs kämpa emot detta, mot krig och blodsutgjutelse — de kastas i fängelse. De stängas in i en mörk och dyster cell, på det att de icke må stå hindrande i vägen, då de kristna kannibalerna tåga ut att i sin Guds namn sänka sitt vapen i varmt skälvande människokött. Sådan är nu en gång den så kallade samhällsordning uti vilken vi för närvarande leva. Och när skall det bliva annorlunda? När skall den dagen komma då folket icke låter sig lockas av patriotismens fagra tal? Skall den dagen någonsin randas då — krig upphört att existera? Den blodiga kampen på slagfältet? Ja den dagen skall och måste förvisso komma då kriget icke mera finnes. I och med folkens internationella förbrödring närma vi oss allt mer och mer denna tid.

När ordet framåt ljuder lika kraftigt *mot* kriget som det hittills ljudit *för* detsamma, då är krigets makt bruten. Framåt *mot* kriget och *för* freden, se det är den lösen, som är given den för socialismen kämpande arbetareklassen. Samma kraft som förr nedlagts på att elda folken till blodtörst, måste nu nedläggas på att tända entusiasm för fred. Fred — död åt kriget — se där det stora sköna målet för vår strid. Vårt rop må ljuda kraftfullt manande till kamp mot krigets oerhörda råhet.

Framåt, hänsynslöst framåt i kampen för folkens förbrödring. Må man fängsla, förfölja och håna; vårt ord är sagt, det är framåt, alljämt framåt och under denna devis skall den för fredens sak kämpande arbetareklassen segra. Seger, det är det stolta ord, som sporrar och eggar till kamp. Det giver kraft att än hängivnare strida. Det skänker mod att offervilligt gå **framåt** i striden.

Strid är det vi vilja, krig mot kriget!

Proletär, kamrat, slut dig till oss.

Vårt fältrop är: till kamp mot krigets barbarism.

Gustav Svensson.

De värnpliktsvägrande

kamraternas antal växer med varje år. De kamrater som våga denna handling och konsekvent fullfölja sin vägran, de må aktas av alla som en stor kulturkamps pionjärer. Ty det är ett stycke heroism detta, att i en protesthandling bespotta den inrotade moraluppfattning, som betraktar en sådan handling som det förskräckligaste av allt förskräckligt, ett stycke heroism är det, att trampa den kapitalistiska tvångsstatens slaktareuniform under fötterna och förhåna dess heligaste inrättning; ett stycke heroism är det, att i trohet mot ädel uppfattning våga år av en kort levnad bak fängelsets dystra murar.

Och trots de ständigt skärpta straff, varmed den barbariska tvångsstaten trampar individens heligaste rätt under fötterna — rätten att förfoga över sitt eget liv — varmed den söker bekämpa denna rörelse, så växer ständigt antalet av dessa stolta hatare av militär mordkultur, och allt flera samlas bak fängelsets dystra murar. Det är flammande, eldiga ungdomssjälar, som med hänförelsens glöd kasta dessa stolta offer på frihetens altare. Och de skola minnas med tacksamhet och nämnas med vördnad av kommande generationer.

Offret är för stort, säger man. Dess storlek motsvaras icke av värkningarna. Låt oss lämna den saken åt de offrande. Den handling, som synes en harhjärtad kujon oövervinnelig kan vara en bagatell, ja, en njutning för modigare och vågsammare naturer. Månadslångt fängelse kan synas den ene oöverkomligt, den andre lätt. Det gives ingen måttstock med vilken vi kunna mäta dessa offer. De kunna endast värdesättas rent subjektivt av offret själv. Men säkert är, att intet är så kraftigt verkande som det personliga exemplet. För varje kamrat, som kastas i fängelse, väckas hundrade till eftertanke, föras till förbittring och bliva förbannare av orättens triumf. Och så skall denna orätt bliva sin egen dödgrävare.

A. J.

Våldsaktion mot kriget!

Vid krigsutbrott måste arbetarna göra sig förtrogna med användandet av våldsaktion mot kriget.

Och den våldsaktionen måste komma att bestå i mobiliseringsvägran, dessertering från regementena eller militäruppror, nekande att deltaga i slaktningarna, stoppandet av den internationella samfärdseln, varutransporten och produktionen i så utsträckt omfattning, att ett krig därigenom omöjliggjordes.

Vad skulle nu verkningarna bliva av en sådan våldsaktion? De mobiliserade regementena skulle bli mer än halvtomma. Oordning och förvirring skulle härigenom uppstå i arméerna och göra dem oduglig till strid.

Generalstrejken förhindrade arméernas ekipering och transportering. Truppsammandragningarna skulle bli nära nog omöjliga, när icke järnvägarna längre stodo till buds och när sådana kunde komma till stånd, skulle den allmänna spänningen upplösa disciplinen.

Lastning och lossning av fartyg och järnvägsgods inställdes. Ingen export, ingen import kunde förekomma sjövägen ej heller landsvägen. Men importens, exportens och produktionens stoppande i större utsträckning betyder kapitalets ruin. En revolutionär stämning skulle skapas i antagonistländerna, som skulle sätta hela landet i gungning. Men det fredsropande proletariatet skulle medelklassen snart förena sig. Fredsroparnas antal och styrka skulle växa med varje dag, varje timma, och krigspartien skulle snart bli nödsakade att stoppa sin ilskna krigstrumpet i säcken.

När regeringen proklamerade kriget, skulle proletariatet kunna göra den stoltaste gärning i historien, **det skulle diktera freden.**

Ske alltså!

A. J.

Ett sätt.

På visst håll ha kamraterna använt sig av ett enkelt sätt i sin agitation för värnpliktsstrejk.

På små röda, rektangulära gummierade, papperslappar har man tryckt:

Vägra att mönstra!

Där de använts, ha de uppträtt rent epidemiskt. Utan att man kunnat begripa varifrån och när de kommit, ha de suttit på de vita husknutarna och grinat med sitt röda skratt åt kälborgarna tills dessa fått gallfebern. På spårvagnsrutor, på bänkarna i järnägsvagnarna, på telefonstolpar, på polisvaktkontor och kyrkodörrar, överallt ha de grinat sitt röda skratt, så att de ilskna samhällsbevararna slutligen sett dem överallt som små röda djävlar i luften.

Sätten äro många.

Kamrater i soldatrocken!

Sluten eder till de ungsocialistiska klubbarna även under den tid ni fullgöra de eder påtvingade mordövningarna. I ungsocialisterna finna ni goda kamrater, som hängivet och uppoffrande arbeta för mänsklighetens internationella förbrödring. Kommen också ihåg att socialismen är den ende slutlige befriaren, som kan garantera freden.

Kom också ihåg, att en människas rätt att handla fritt upphör, där hennes handlande kränker andras lika så stora frihet och rätt. Och kriget icke allenast kränker människans frihet, det berövar henne det fullständigt, när det tager hennes liv.

Kamrat! kom i håg, att ingen plikt är större och heligare än den, att icke taga andras liv.

Låt oss svära att aldrig måtta vapen mot broderhjärtat. Och alla proletärer måste vara bröder.

Kamrat, upp till kamp mot militarismen!

Våra dagars militarism är de fysiska maktmedel, som kapitalist klassen i samhället har att försvara sig med mot arbetareklassen, när denna gör krav på sin andel av samhällsrikedomarna. — Vidare är militarismen till för att skaffa levebröd till en hel mängd av överklassen — officerarna.

Hela militarismen upprätthålles därför endast och allenast genom det öppnaste folkbedrägeri.

Det är därför ingen institution, som är så skadlig för arbetareklassen som just militarismen.

(Ungsocialisten.)

På Östra Distriktets förlag har utkommit:

Politikens Orimlighet.

Bearbetning från franskan av **Albert Jensen.**

Denna klara, lättfattliga brochyr är vår främsta **antiparlamentariska** agitationsskrift och borde därför spridas i massor. Varje klubb borde rekvirera och arbeta för dess utbredning.

Pris 10 öre.

SABOTTAGE.

Rättegången i sabottagemålet av **Albert Jensen.**

Denna brochyr avser att vara en motivering och ett försvar för sabottagetaktikens användande i den sociala kampen. Klart och medryckande skildrar författaren den sociala kampens utveckling och visar hur ett användande av sabottage är både moraliskt och socialt motiverat. Borde läsas av varje socialt intresserad arbetare.

Pris 25 öre.

På **Politikens Orimlighet** och **Sabottage** lämnas 25 % rabatt till klubbar och kommisionärer.

Fackföreningarna och Soc.-Demokratiska partiet

av ALBERT JENSEN är en 8-sidig brochyr avsedd för gratis- och masspridning. Det är ett ord i dagens tvistespörsmål mellan socialdemokrati och revolutionär socialism och dessas inbördes förhållande till den fackliga rörelsen, samtidigt som den är en gendrivning av en massa av de osanningar, som kastats mot vår rörelse. Ur kapitelrubrikerna anföra vi: **Den socialdemokratiska smutskastningen av ungsocialisterna; Fri tävlan mellan idéerna; Socialdemokratien är arbetarerörelsens svaghet; Kraftigare kamp mot förtryckarna; "Under reaktionens jubel"; Samhällsbevarande fackföreningsrörelse; Revolutionära värktyg; Slavlydnad; Hänsynslöshet; "Splittringsmännen".**

Den 8-sidiga brochyren levereras till tryckningskostnaderna eller för kr. 1: 25 pr hundra.

Rekvisitioner ställas till Ragnar Lindstam, Skolgatan 24, Norrköping.

Köp Brand! Läs Brand!

KAMP MOT KRIGET.

En restupplaga av denna präktiga brochyr av ALBERT JENSEN expedieras efter rekvisition hos Ragnar Lindstam, Skolgatan 24, Norrköping, eller Gustav Malmborg, Stormgatan 9, Landskrona.

Pris 10 öre. 25 % rabatt.

GENERALSTRÄJKEN

av ALBERT JENSEN

kan rekvireras hos Abdon Johansson & Björklund, Smålandsgatan 8, Kalmar, ~~eller hos Ragnar Lindstam, Skolgatan 24,~~ Norrköping.

Pris 10 öre. 25 % rabatt.

På **Ungsocialistiska partiets förlag** har utkommit:

Folkbeväpning eller avväpning.

Av **Ragnvald Paulson.**

Pris 10 öre.

Parlamentarism och Generalsträjk.

Av D:r **R. Friedeberg.**

Pris 10 öre.

KVAL.

Av **Einar Håkansson.**

Pris 10 öre.

Tronen, altaret, svärdet och pänningpåsen.

Av Prof. **Knut Wicksell.**

Pris 25 öre.

Sedlighetskråkor.

Av **Hinke Bergegren.**

Pris 50 öre.

Inom kort utkommer:

SYNDIKALISMEN, DESS VÄSEN, TEORI OCH METOD.

Pris 50 öre.

Under förberedande är andra upplagan av:

Ungsocialism — Socialdemokrati.

Av ALBERT JENSEN.

Pris 10 öre.

Rekvireras hos **Josef Danell, Fridhemsgatan 16 E, Stockholm.** Återförsäljare erhålla 25 % rabatt.

KÖP BRAND! LÄS BRAND!

Anarkismens moral

Av

PETER KRAPOTKIN

utkommer inom kort på Östra Distriktets förlag.

64 sidor. — 40 öre. — 25 % rabatt. — Fin utstyrsel.

Alla som äro intresserade av att fördjupa sig i den anarkistiska kommunismens teorier, filosofi och ideal böra förskaffa sig detta utmärkt fina och djupa arbete, som är en värklig pärla i den anarkistiska litteraturen.

Klubbar och kommissionärer bedes snarast insända rekvisitioner till **Ragnar Lindstam, Skolgatan 24, Norrköping.**

Södertälje, Gustaf Lundbergs boktryckeri 1909.